

**Chanson des escargots qui vont à l'enterrement
de Jacques Prévert**

À l'enterrement d'une feuille morte,
Deux escargots s'en vont.
Ils ont la coquille noire, du crêpe autour des cornes.
Ils s'en vont dans le noir, un très beau soir d'automne.
Hélas quand ils arrivent, c'est déjà le printemps :
Les feuilles qui étaient mortes sont toutes ressuscitées.
Et les deux escargots sont très déçus.
Mais voilà le soleil, le soleil qui leur dit :
« Prenez prenez la peine, la peine de vous asseoir,
Prenez un verre de bière si le cœur vous en dit.
Prenez si ça vous plaît l'autocar pour Paris :
Il partira ce soir, vous verrez du pays.
Mais ne prenez pas le deuil, c'est moi qui vous le dis.
Ça noircit le blanc de l'œil et puis ça enlaidit.
Les histoires de cercueils, c'est triste et pas joli.
Reprenez vos couleurs, les couleurs de la vie. »
Alors toutes les bêtes, les arbres et les plantes
se mettent à chanter,
à chanter à tue-tête la vraie chanson vivante,
la chanson de l'été.
Et tout le monde de boire, tout le monde de trinquer.
C'est un très joli soir, un joli soir d'été.
Et les deux escargots s'en retournent chez eux.
Ils s'en vont très émus.
Ils s'en vont très heureux.
Comme ils ont beaucoup bu, ils titubent un petit peu.
Mais là-haut dans le ciel,
la lune veille sur eux.

**Τραγούδι των σαλιγκαριών που πηγαίνουν σε μια κηδεία
του Ζακ Πρεβέρ (μτφ. Εύη Γάτου)**

Για την κηδεία ενός νεκρού φύλλου,
κίνησαν δύο σαλιγκάρια.
Με κέλυφος μαύρο και μαύρη κορδέλα στα κέρατα.
Προχωρούν μες στο σκοτάδι, ένα πανέμορφο βράδυ του φθινόπωρου.
Αλίμονο, όταν φτάνουν, είναι κιόλας άνοιξη:
Τα φύλλα που ήτανε νεκρά, έχουν όλα αναστηθεί.
Και τα δύο σαλιγκάρια είναι βαθιά απογοητευμένα.
Αλλά να σου ο ήλιος, ο ήλιος που τους λέει:
«Ελάτε, Ελάτε, καθίστε,
Πιείτε ένα ποτήρι μπύρα, αν σας κάνει καρδιά.
Κι αν θέλετε, πάρτε το λεωφορείο για το Παρίσι:
Θα φύγει σήμερα το βράδυ, θα δείτε τη χώρα.
Μα μη θρηνείτε, εγώ σας το λέω.
Σκοτεινιάζει το ασπράδι των ματιών και, ακόμα, ασχημαίνει.
Οι ιστορίες με φέρετρα είναι θλιβερές, όχι όμορφες.
Ξαναβρείτε τα χρώματά σας, τα χρώματα της ζωής.»
Τότε όλα τα ζώα, τα δέντρα και τα φυτά
πιάνουν το τραγούδι,
ξεφωνίζουν τραγουδώντας το αληθινό ζωντανό τραγούδι,
το τραγούδι του καλοκαιριού.
Και όλοι αρχινούν να πίνουν, να τσουγκρίζουν.
Είναι ένα πανέμορφο βράδυ, ένα όμορφο βράδυ του καλοκαιριού.
Και τα δύο σαλιγκάρια γυρνάνε σπίτι.
Φεύγουν κατασυγκινημένα.
Φεύγουν πανευτυχή.
Κι επειδή έχουν πιει πολύ, παραπατάνε λιγουλάκι.
Μα από ψηλά στον ουρανό,
τα σκέπει η σελήνη.